

ROMANIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI
Dosar nr.1451/33/2011

ÎNCHEIEREA PENALA NR. 127
ȘEDINȚA CAMEREI DE CONSILIU DIN 1 NOIEMBRIE 2011
INSTANȚA COMPUSĂ DIN:
PREȘEDINTE:
GREFIER :

Ministerul Public , Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție . Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Cluj, reprezentat de către procuror ..., procuror șef serviciu.

Pe rol fiind soluționarea propunerii de arestare, formulată de către Direcția Națională Anticorupție, Serviciul teritorial Cluj, față de inculpatul B. R.V. , pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev.de art. 254 al.1 Cod penal coroborat cu art.6 din Legea 78/2000.

La apelul nominal se prezintă inculpatul in stare de reținere, asistat de către apărătorii aleși, P.A. și N.P.M., ambii din cadrul Baroului Cluj Napoca, cu delegațiile depuse la dosar.

Procedura de citare este legal indeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care,

Curtea a verificat datele personale ale inculpatului B. R.V..

Înainte ca procurorul de ședință să susțină propunerea de luare a măsurii arestării preventive a inculpatului B. R.V., apărătorii aleși ai acestuia, au invocat o serie de excepții vizând nelegala sesizare a instanței.

Acestea s-au referit în primul rând la faptul că, la dosarul 130/P/2011 vizându-l pe inculpatul B. R.V. trebuia atașat dosarul de urmărire penală 60/P/2011 al DNA CLUJ vizându-o pe învinuita D.A., lucrare care cuprinde întreaga probațiune administrată până în acest moment de către DNA CLUJ și nu doar aspecte secvențiale, respectiv minime probe și mijloace de probă, depuse în prezenta cauză.

S-a mai învederat nelegala autorizare a interceptărilor efectuate în acest dosar 130/P/2011, posibila inexistență a acestor autorizări, nelegala efectuare a interceptărilor și lipsa valorii probante a proceselor-verbale de redare a convorbirilor interceptate.

S-a relevat încălcarea substanței dreptului la apărare a inculpatului B. R.V. prin neîncunoștințarea apărătorilor aleși și neprezentarea acestora la efectuarea actelor de urmărire penală derulate față de învinuita D.A..

O altă excepție a vizat încălcarea dispozițiilor art. 91 indice 2 alin.5 Cod procedură penală, avocații inculpatului apreciind că nu se puteau utiliza ca probe convorbirile și comunicările interceptate ale inculpatului B. R.V. din dosarul 60/P/2011 în dosarul nr. 130/P/2011.

Cu privire la excepții procurorul a solicitat respingerea acestora cu mențiunea că dosarul înaintat instanței de judecată este complet, existând la fila 3 rezoluția din 28 octombrie 2011 prin care s-a dispus disjungerea din cauza penală nr. 60/P/2011 a DNA CLUJ, a faptelor ce fac obiectul sesizării din oficiu din data de 27 octombrie 2011 privind făptuitorii B.R., A.B.M., D.A. și D.R., pe cale de consecință formându-se actualul dosarul penal nr.

130/P/2011, la care au fost atașate toate probele și mijloacele de probă care îi privesc pe învinuții și inculpatul B. R., aferente dosarului 60/P/2011

În speță, au fost respectate prevederile art. 91 indice 2 alin.5 Cod procedură penală și mai mult interceptările convorbirilor purtate de învinuți și inculpat au fost consemnate în procese-verbale a căror conformitate cu realitatea a fost certificată de procuror, în condițiile legii. Informațiile cuprinse în procesele-verbale de consemnare a discuțiilor telefonice au valoarea unor probe legal obținute, fiind autorizate de către magistrat astfel că, pot fi valorificate în contextul cauzei conform art. 91 indice 1 Cod procedură penală.

Pe de altă parte, s-au respectat dispozițiile art. 172 Cod procedură penală, la data de 31 octombrie 2011 apărătorii aleși ai inculpatului depunând un memoriu prin care au solicitat să fie încunoștințați cu privire la toate actele procesuale ce se vor efectua în cauză, cerere onorată de către procuror.

Curtea deliberând, a respins excepțiile invocate ca nefondate cu următoarele motivări:

Nu este necesară depunerea în probațiune a dosarului penal 60/P/2011 a DNA-Serviciul Teritorial Cluj întrucât la fila 1 din dosarul de urmărire penală există procesul-verbal de sesizare din oficiu al DNA Cluj din 27 octombrie 2011 în care se precizează că „ drept urmare a datelor și informațiilor reieșite din cauza penală 60/P/2011 cu privire la săvârșirea infracțiunilor de corupție de către D.A., A.B.M., B.R.V. și D.R., organele de urmărire penală s-au sesizat din oficiu”. Mai mult, la fila 3 din dosarul de urmărire penală 130/P/2011 există rezoluția procurorului din 28 octombrie 2011 prin care se dispune disjungerea din cauza penală 60/P/2011 a DNA –Serviciul Teritorial Cluj a faptelor ce fac obiectul sesizării din oficiu din data de 27 octombrie 2011 privind pe D.A., A.B.M., B.R.V. și D.R. și înregistrarea prezentului dosar penal 130/P/2011 la care au fost atașate toate probele și mijloacele de probă vizându-i pe învinuți și pe inculpatul B. R.V.. Pe de altă parte, așa cum rezultă din cuprinsul dosarului de urmărire penală prezent, în cauza cu nr. 60/P/2011 a DNA Cluj se efectuează cercetări față de învinuita D.A. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată prev de art. 255 Cod penal cu aplicarea art. 41, 42 Cod penal, existând date că, începând cu anul 2009 aceasta este implicată în fapte noi de corupție, alături de alți participanți, astfel că nu ar fi consult și oportun atașarea acelei lucrări la cea de față, fiind vorba de alte infracțiuni și alte persoane, motiv pentru care s-a și dispus disjungerea de către procuror.

Având în vedere obiectul cauzei, se constată că soluția asupra unei propuneri de arestare preventivă presupune verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 143 și art. 148 din Codul de procedură penală, iar nu a legalității probelor puse la dispoziție judecătorului. Prezumția rezonabilă de comitere a unei infracțiuni conform art. 68 indice 1 Cod procedură penală se desprinde, sau nu, din probele dosarului, iar stabilirea certă a situației de fapt, încadrării juridice a faptelor și vinovăției inculpatului sunt aspecte ce țin de etapa cercetării judecătorești.

În această fază a soluționării propunerii de arestare preventivă, Curtea nu are abilitatea de a cenzura corectitudinea administrării probelor de către organele de anchetă și nici de a verifica apărări care țin de fondul cauzei. Până la dovada contrarie, probele administrate de procuror nu pot fi înlăturate de către instanța sesizată cu luarea unei măsuri preventive.

Pe de altă parte, folosirea în prezenta cauză a convorbirilor sau comunicărilor interceptate potrivit legii într-o altă cauză este posibilă, în temeiul dispozițiilor art. 91 indice 2 alin. 5 Cod procedură penală, iar instanța, sesizată cu o propunere de arestare nu este investită să cenzureze dacă obținerea probelor - în altă cauză, din care au fost preluate - a respectat condițiile legale, ci se limitează la a aprecia asupra aparenței de legalitate a dovezilor pe care propunerea parchetului se sprijină .

În speță, nu este încălcat dreptul la apărare al inculpatului B. R.V., deoarece la data de 31 octombrie 2011, apărătorii aleși ai acestuia au depus la dosarul de urmărire penală

instrumentat de DNA CLUJ, o cerere prin care au cerut încunoștințarea lor pentru a fi prezenți la toate actele procesuale ce urmează a se derula în cauză, atât în privința inculpatului pe care îl asistă, cât și referitor la ceilalți învinuți, solicitare căreia organele de urmărire penală i-au dat curs, conferindu-le această posibilitate după depunerea memoriului. Astfel, au fost respectate pe deplin dispozițiile art. 172 Cod procedură penală cât și cele ale art. 6 din CEDO privind dreptul inculpatului la un proces echitabil, acesta având posibilitatea ca atât în fața procurorului cât și ulterior în fața instanței de fond precum și în căile de atac de a cere și administra probe considerate necesare, pentru a demonstra lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat și excepții de invocat, instanța acordă cuvântul în dezbaterea propunerii de arestare preventivă.

Reprezentantul DNA – Serviciul Teritorial Cluj solicită, în temeiul art. 149¹ alin. 9 C.proc.pen., admiterea sesizării și arestarea preventivă a inculpatului B. R.V., pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin 1 Cod penal, pentru o perioadă de 29 de zile începând cu data de 1 noiembrie 2011 și până la data de 29 noiembrie 2011.

Apreciază că este incident temeiul prev. de art.148 lit.f C.proc.pen., având în vedere că inculpatul a comis o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, iar lăsarea în libertate a acestuia prezintă pericol concret pentru ordinea publică. Acest temei este acceptat și în practica CEDO, pericolul social concret pentru ordinea publică se apreciază prin raportare la persoana inculpatului, reacția opiniei publice, consecințele faptei săvârșite, având în vedere că inculpatul avea calitatea de vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj. Lăsarea în libertate a inculpatului ar genera o stare de neliniște în rândul opiniei publice, având în vedere împrejurarea că persoanele bănuite de comiterea unor astfel de infracțiuni grave ar fi cercetate în stare de libertate..

Concepția de ordine publică la care face referire art. 148 lit.f C.proc.pen. trebuie înțeleasă ca un pericol concret imediat, care afectează echilibrul social, în cazul în care unei asemenea fapte de corupție legea nu i se aplică cu fermitate.

Există date certe că inculpatul a comis faptele pentru care este cercetat, iar lăsarea în libertate a acestuia ar influența continuarea cercetărilor în această cauză, având în vedere funcția și poziția în societate a inculpatului B. R.V..

Conform art. 150 Cod procedură penală Curtea a trecut la ascultarea inculpatului conform declarației atașate dosarului.

Apărătorul ales al inculpatului B. R.V., avocat P.A., arată că a examinat această cauză cu atenție sporită. Nu se respectă egalitatea armelor, având în vedere modalitatea în care s-a procedat în acest dosar. Eforturile apărării sunt în sensul stabilirii adevărului, însă sunt văduviți de egalitatea armelor. Nu se pot studia aproximativ 300 de pagini într-o oră. Apreciază că inculpatul B. R. este lipsit de egalitatea de arme garantată de codul de procedură penală, de Constituție și de CEDO. Mai mult, dacă s-ar admite propunerea de arestare solicitată de parchet s-ar încălca și art. 6 din CEDO vizând dreptul la un proces echitabil, deoarece nu s-a procedat la aplicarea unui tratament juridic egal între învinuita D.A. față de care s-a luat de către procuror măsura obligării de a nu părăsi localitatea, raportat la inculpatul B. R.V., care a fost reținut.

Clientul său, inculpatul B. R. este o persoană respectată de toată comunitatea. În măsura răgazului avut la dispoziție pentru a studia dosarul a constatat că actul de sesizare conține o multitudine de posibile cauze de corupție. A constatat că DNA a

concentrat forțe formidabile, resurse financiare considerabile, precum și mijloace tehnice pentru interceptarea convorbirilor telefonice. Se folosesc fonduri exagerate pentru a se descoperi elemente de mare corupție.

A constatat că la un moment dat se începe urmărirea penală pentru o singură infracțiune de luare de mită doar în baza declarației date de învinuita D.A., la dosar neexistând alte probe și indicii temeinice care să justifice presupunerea rezonabilă că inculpatul B. ar fi autorul faptei.

S-a propus luarea măsurii arestului preventiv și în baza interceptărilor realizate în prezenta cauză.

Precizează că procurorul are datoria de a administra probe și în favoarea inculpatului, însă în această situație procurorul de caz omite să administreze probe în acest sens, respectiv să audieze martori.

Potrivit art. 66 C. proc. pen. inculpatul are dreptul să combată probele existente în defavoarea sa. Procurorii nu au dovedit data săvârșirii infracțiunii de luare de mită susținând că aceasta s-a consumat la începutul lunii octombrie 2011, deși suma de 43.000 lei a fost încasată de inculpat doar la 31 octombrie 2011 **și aceasta reprezenta în realitate o convenție civilă de împrumut.**

Învederează că totul s-a întâmplat într-un anumit mod, pentru a se dovedi cu orice preț că vicepreședintele Consiliului Județean Cluj este un infractor.

În prezenta cauză nu există probe și indicii temeinice care să confirme susținerile parchetului, ca atare măsura preventivă solicitată apare excesivă și nefondată.

În realitate, în dosarul nr. 60/P/2011 au fost efectuate investigații cu privire la învinuita D.A. și în cursul acestora au fost descoperite date cu privire la presupusa infracțiune de care este bănuie inculpatul B. R.. În fapt, între inculpat și învinuita D.A. s-a realizat o convenție civilă de împrumut, inculpatul având termen de scadență pentru achitarea unor sume la instituțiile de credit la 31 octombrie 2011, de aceea a luat suma de 43.000 lei cu acest titlu de la învinuită.

Apărătorul ales al inculpatului B. R., avocat N.M.P. a învederat că procurorul de caz uită că este dator să strângă probe și în favoarea inculpatului. Este incident în cauză art. 136 alin. 8 C.proc.pen., care prevede că la alegerea măsurii preventive ce urmează a fi luată se ține seama de scopul acesteia, de gR.l de pericol social al infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura. Aceste aspecte însă nu impresionează pe nimeni, sunt lipsite de importanță.

În cauză, nu există probe și indicii temeinice care să justifice presupunerea rezonabilă vizată de art. 68 indice 1 Cod procedură penală în sensul că, inculpatul B. R.ar fi săvârșit fapta pentru care este cercetat. Singura afirmație a învinuitei D.A. care nu se coroborează cu alte probe și indicii, nu poate justifica o măsură preventivă.

CEDO a statuat în numeroase decizii că cercetarea inculpaților în stare de libertate este regula, detenția reprezentând o excepție de la aceasta.

Inculpatul B. R.V., având ultimul cuvânt, arată că achiesează la concluziile apărătorilor aleși. Susține cu tărie că această infracțiune nu a comis-o și ar fi nedrept să fie închis pentru ceva ce nu a săvârșit. Arată că este căsătorit, având un copil în întreținere, până în prezent nu a avut nici o abatere de la regulile de conduită în familie și societate ceea ce justifică efectuarea cercetărilor față de el în stare de libertate.

CURTEA

Asupra cauzei penale de față,

Prin propunerea înregistrată sub numărul de mai sus la Curtea de Apel Cluj, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție București – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, a solicitat în conformitate cu disp.art 149 ind.1 Cpp. coroborat cu art. 28 al.1 pct.1 lit. b Cpp. , art 148 lit. f Cpp., rap.la art. 143 Cpp., luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul B. R.V. fiul lui ..., reținut pentru o perioadă de 24 de ore , începând cu data de 1 noiembrie 2011 ora 00,18 . cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev.de art. 254 al.1 Cp., coroborat cu art. 6 din Legea 78/2000.

În motivarea propunerii, DNA a invederat că există probe și indicii temeinice care justifică presupunerea rezonabilă în sensul că, inculpatul ar fi comis faptele pentru care este urmărit penal, constând în acea că în cursul lunii octombrie 2011 învinuții D.A. și A.B.M., la intelegere cu inculpatul B. R.V. , au oferit acestuia suma de 25.000 euro, pentru ca, cel din urmă în calitatea sa de vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj, să le furnizeze informații obținute în virtutea funcției și astfel, să faciliteze câștigarea unei licitații privind serviciile de mentenanță pe stadionul Cluj – Arena , pentru anul 2012. De asemenea se precizează în propunerea DNA că inculpatul B. R.V. a pretins ca, la data de 27 octombrie 2011 să îi fie remisă o primă tranșă din suma convenită, respectiv 10.000 euro , bani pe care i-a primit efectiv la data de 31 octombrie 2011 în monedă națională , fiind prins imediat după comiterea faptei.

Prin procesul verbal din data de 27 octombrie 2011, înregistrat la dosar penal nr. 60/P/2011 s-a dispus sesizarea din oficiu a DNA Cluj cu privire la săvârșirea de către făptuitorii B. R., vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj a infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 Cod penal coroborat cu art. 6 din Legea nr. 78/2000, A.B.M., avocat în cadrul Baroului București, D.A., asociat al S.C. G.F., a infracțiunii de dare de mită prev de art. 255 Cod penal coroborat cu art. 6 din Legea nr. 78/2000 și D.R. a complicității la infracțiunea de dare de mită prev de art. 26 Cod penal, raportat la art. 255 Cod penal coroborat cu art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Prin acest act s-a reținut că, în cursul lunii octombrie 2011 făptuitorii D.A. și A.B.M., la intelegere cu făptuitorul B. R.V. , au oferit acestuia suma de 25.000 euro, pentru ca, cel din urmă în calitatea sa de vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj, să le furnizeze informații obținute în virtutea funcției și astfel, să faciliteze câștigarea unei licitații privind un proiect derulat de societățile deținute de făptuitori pe raza județului Cluj.

Din contactele care au avut loc între cei trei s-a invocat de către procuror că, o parte din suma de 25.000 euro a fost predată în cursul nopții de 26/27 octombrie 2011 de către făptuitorul A.B.M. către făptuitorii D.A. și D.R., care au efectuat o deplasare în București tocmai în acest scop și urmau să fie remiși făptuitorului B. R. în cursul zilei de 27 octombrie 2011.

Prin rezoluția DNA- SERVICIUL TERITORIAL CLUJ din 28 octombrie 2011 s-a dispus disjungerea din cauza penală 60/P/2011 a aceleiași instituții a faptelor ce fac obiectul sesizării din oficiu din data de 27 octombrie 2011 privind făptuitorii B. R., vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj cercetat cu privire la infracțiunea de luare de mită prev. de art. 254 Cod penal coroborat cu art. 6 din Legea nr. 78/2000, A.B.M., avocat în cadrul Baroului București, D.A., asociat al S.C. GROUPE FRAROM- AGENȚIE DE ASIGURARE SRL CLUJ-NAPOCA, cercetați cu privire la comiterea infracțiunii de dare de mită prev de art. 255 Cod penal coroborat cu art. 6 din Legea nr. 78/2000 și D.R. cercetat pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită prev de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 Cod penal coroborat

cu art. 6 din Legea nr. 78/2000 și pe cale de consecință înregistrarea unui nou dosar penal, respectiv cel din speță 130/P/2011.

Organele de urmărire penală au procedat la disjungerea din cauza penală 60/P/2011 a DNA CLUJ a faptelor ce fac obiectul sesizării din oficiu din data de 27 octombrie 2011, deoarece în cursul efectuării actelor premergătoare în dosarul penal de mai sus, lucrare ce o vizează pe D.A., cercetată cu privire la comiterea infracțiunii de dare de mită prev. de art. 255 Cod penal, în formă continuată începând cu anul 2009, au fost descoperite fapte noi de corupție în care aceasta este implicată, alături de alți participanți, disjungerea fiind operată pentru o mai bună derulare a urmăririi penale.

S-a considerat de către DNA CLUJ că în ceea ce îl privește pe inculpat sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 143 Cod procedură penală cu referire la art. 148 lit.f Cod procedură penală pentru a se dispune luarea măsurii arestării preventive.

Astfel, există probe și indicii temeinice că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetat, acestea rezultând din declarațiile învinuitei D.A., declarațiile învinuitului D.R., din conținutul informațiilor cuprinse în notele de redare a convorbirilor telefonice, din conținutul procesului-verbal de percheziție domiciliară încheiat la 31 octombrie 2011, prin care se atestă ridicarea din posesia inculpatului a sumei de 43.000 RON ce a făcut obiectul infracțiunii.

Ca și temei al arestării au fost invocate prevederile art. 148 lit.f Cod procedură penală având în vedere că inculpatul B. R.V. a comis o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea lui în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică, apreciată în raport de conduita acestuia, de rezonanța faptelor comise precum și de calitatea sa de vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj.

De asemenea, pericolul pentru ordinea publică își găsește expresia și prin starea de neliniște, prin sentimentul de insecuritate în rândul societății, generat de faptul că persoane bătute de săvârșirea unor infracțiuni de o gravitate deosebită sunt cercetate în stare de libertate, pericol ce se reflectă la nivelul întregii ordini sociale în contextul în care se așteaptă o reacție promptă și eficientă a organelor judiciare în lupta împotriva corupției.

Pericolul public concret reiese și din împrejurarea că, fapta de care este presupus și bănuț inculpatul că ar fi comis-o, este de natură să prejudicieze buna reputație a instituțiilor publice, în speță a Consiliului Județean Cluj, precum și sentimentul de încredere în buna credință a celor desemnați să aplice legea în calitate de reprezentanți ai acestor unități.

Inculpatul B. R.V. audiat fiind de către procuror s-a declarat nevinovat raportat la infracțiunea pentru care este cercetat, învederând că în fapt, între el și învinuita D.A. s-a realizat o convenție civilă de împrumut cu privire la suma descoperită la reședința sa din ... și care a fost ridicată de către organele de urmărire penală la data de 31 octombrie 2011, aceasta nefiind primită cu titlu de mită.

Soluționarea propunerii de arestare preventivă a inculpatului B. R.V. a avut loc în ședința camerei de consiliu din data de 1 noiembrie 2011 când, anterior acordării cuvântului asupra acesteia, au fost invocate o serie de excepții de către apărătorii inculpatului, vizând nelegala sesizare a instanței.

Acestea s-au referit în primul rând la faptul că, la dosarul 130/P/2011 vizându-l pe inculpatul B. R.V. trebuia atașat dosarul de urmărire penală 60/P/2011 al DNA CLUJ vizându-o pe învinuita D.A., lucrare care cuprinde întreaga probațiune administrată până în acest moment de către DNA CLUJ și nu doar aspecte secvențiale, respectiv minime probe și mijloace de probă depuse la prezenta cauză.

S-a învederat nelegala autorizare a interceptărilor efectuate în acest dosar 130/P/2011, posibila inexistență a acestor autorizări, nelegala efectuare a interceptărilor și lipsa valorii probante a proceselor-verbale de redare a convorbirilor interceptate.

S-a relevat încălcarea substanței dreptului la apărare a inculpatului B. R.V. prin neîncunoștințarea apărătorilor aleși și neprezentarea acestora la efectuarea actelor de urmărire penală derulate față de învinuita D.A..

O altă excepție a vizat încălcarea dispozițiilor art. 91 indice 2 alin.5 Cod procedură penală, avocații inculpatului apreciind că nu se puteau utiliza ca probe convorbirile și comunicările interceptate ale inculpatului B. R.V. din dosarul 60/P/2011 în dosarul nr. 130/P/2011.

Curtea a respins excepțiile invocate ca nefondate cu următoarele motivări:

Nu este necesară depunerea în probațiune a dosarului penal 60/P/2011 a DNA-Serviciul Teritorial Cluj întrucât la fila 1 din dosarul de urmărire penală există procesul-verbal de sesizare din oficiu al DNA Cluj din 27 octombrie 2011 în care se precizează că „ drept urmare a datelor și informațiilor reieșite din cauza penală 60/P/2011 cu privire la săvârșirea infracțiunilor de corupție de către D.A., A.B.M., B. R.V. și D.R., organele de urmărire penală s-au sesizat din oficiu”. Mai mult, la fila 3 din dosarul de urmărire penală 130/P/2011 există rezoluția procurorului din 28 octombrie 2011 prin care se dispune disjungerea din cauza penală 60/P/2011 a DNA –Serviciul Teritorial Cluj a faptelor ce fac obiectul sesizării din oficiu din data de 27 octombrie 2011 privind pe D.A., A.B.M., B. R.V. și D.R. și înregistrarea prezentului dosar penal 130/P/2011 la care au fost atașate toate probele și mijloacele de probă vizându-i pe învinuiți și pe inculpatul B. R.V.. Pe de altă parte, așa cum rezultă din cuprinsul dosarului de urmărire penală prezent, în cauza cu nr. 60/P/2011 a DNA Cluj se efectuează cercetări față de învinuita D.A. pentru infracțiunea de dare de mită în formă continuată prev de art. 255 Cod penal cu aplicarea art. 41, 42 Cod penal, existând date că, începând cu anul 2009 aceasta este implicată în fapte noi de corupție, alături de alți participanți, astfel că nu ar fi consult și oportun atașarea acelei lucrări la cea de față, fiind vorba de alte infracțiuni și alte persoane, motiv pentru care s-a și dispus disjungerea de către procuror.

Având în vedere obiectul cauzei se constată că soluția asupra unei propuneri de arestare preventivă presupune verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 143 și art. 148 din Codul de procedură penală, iar nu a legalității probelor puse la dispoziție judecătorului. Presumția rezonabilă de comitere a unei infracțiuni conform art. 68 indice 1 Cod procedură penală se desprinde, sau nu, din probele dosarului, iar stabilirea certă a situației de fapt, încadrării juridice a faptelor și vinovăției inculpatului sunt aspecte ce țin de etapa cercetării judecătorești.

În această fază a soluționării propunerii de arestare preventivă, Curtea nu are abilitatea de a cenzura corectitudinea administrării probelor de către organele de anchetă și nici de a verifica apărări care țin de fondul cauzei. Până la dovada contrarie, probele administrate de procuror nu pot fi înlăturate de către instanța sesizată cu luarea unei măsuri preventive.

Cu privire la legalitatea interceptărilor convorbirilor telefonice s-a constatat că parchetul a respectat dispozițiile legale și jurisprudența în materie, efectuarea lor subsumându-se condițiilor prevăzute în secțiunea a V-a a Titlului III din Codul de procedură penală.

Dispozițiile din Codul de procedură penală român au fost apreciate în acord cu jurisprudența CEDO și nu încalcă drepturile persoanei, iar interceptările convorbirilor purtate de inculpatul B. R.V. cu învinuiții din cauză au fost consemnate în procese-verbale a căror conformitate cu realitatea a fost certificată de procuror, în condițiile legii.

Curtea s-a rezumat la a verifica existența autorizațiilor pentru interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon, emise în baza art. 91 indice 1 din Codul de procedură penală precum și respectarea condițiilor cerute de lege pentru autorizarea acestor activități, nefiind necesar, în actualul stadiu al cauzei, a se analiza incidența dispozițiilor art. 64 alin.2 din Codul de procedură penală cu privire la mijloacele de probă obținute în baza acestora.

Pe de altă parte, folosirea în prezenta cauză a convorbirilor sau comunicărilor interceptate potrivit legii într-o altă cauză este posibilă, în temeiul dispozițiilor art. 91 indice 2 alin. 5 Cod procedură penală, iar instanța, sesizată cu o propunere de arestare nu este investită să cenzureze dacă obținerea probelor - în altă cauză, din care au fost preluate - a respectat condițiile legale, ci se limitează la a aprecia asupra aparenței de legalitate a dovezilor pe care propunerea parchetului se sprijină .

În speță, nu este încălcat dreptul la apărare al inculpatului B. R.V., deoarece la data de 31 octombrie 2011, apărătorii aleși ai acestuia au depus la dosarul de urmărire penală instrumentat de DNA CLUJ, o cerere prin care au cerut încunoștințarea lor pentru a fi prezenți la toate actele procesuale ce urmează a se derula în cauză, atât în privința inculpatului pe care îl asistă, cât și referitor la ceilalți învinuiți, solicitare căreia organele de urmărire penală i-au dat curs, conferindu-le această posibilitate după depunerea memoriului. Astfel, au fost respectate pe deplin dispozițiile art. 172 Cod procedură penală cât și cele ale art. 6 din CEDO privind dreptul inculpatului la un proces echitabil, acesta având posibilitatea ca atât în fața procurorului cât și ulterior în fața instanței de fond precum și în căile de atac de a cere și administra probe considerate necesare, pentru a demonstra lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării.

Curtea analizând propunerea formulată, pe baza actelor și lucrărilor din dosarul cauzei reține următoarele:

Inculpatul B. R.V. este cercetat penal în dosarul nr. 130/P/2011 al DNA CLUJ-Serviciul Teritorial Cluj pentru comiterea infracțiunii de luare de mită prev de art. 254 alin.1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr 78/2000 constând în esență, în aceea că, în cursul lunii octombrie 2011 învinuiții D.A. și A.B.M. avocat în Baroul București, la înțelegere cu inculpatul B. R.V., au oferit acestuia suma de 25.000 euro, pentru ca, cel din urmă în calitate sa de vicepreședinte al Consiliului Județean Cluj, să le furnizeze informații obținute în virtutea funcției și astfel, să faciliteze câștigarea unei licitații privind serviciile de mentenanță pe stadionul Cluj – Arena, pentru anul 2012. De asemenea inculpatul B. R.V. a pretins ca, la data de 27 octombrie 2011 să îi fie remisă o primă tranșă din suma convenită, respectiv 10.000 euro, bani pe care i-a primit efectiv la data de 31 octombrie 2011 în monedă națională respectiv suma de 43.000 RON, fiind prins imediat după comiterea faptei.

Față de inculpatul B. R.V. s-a început urmărirea penală la data de 31 octombrie 2011 cu privire la săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev de art. 254 alin 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Prin Ordonanța din 1 noiembrie 2011 a DNA CLUJ față de inculpat s-a pus în mișcare acțiunea penală pentru infracțiunea mai sus menționată.

Sesizarea privind luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul B. R.V. are la bază o singură infracțiune de luare de mită prev de art. 254 alin 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000. Acuzațiile aduse inculpatului B. R.V. constau în aceea că, învinuita D.A. este asociat la SC F. I E SRL CLUJ, societate care are ca principal obiect de activitate servicii de mentenanță. În contextul finalizării construcției la Stadionul Municipal Cluj-Arena, învinuita a devenit interesată în obținerea contractului privind asigurarea serviciilor de mentenanță ale noii investiții privind electricitatea, asigurare clădiri, întreținere gazon. Având în vedere relația de prietenie pe care învinuita D.A. o avea cu inculpatul B. R.V., cei doi au discutat despre interesul învinuitei față de potențialul financiar pe care darea în folosință a stadionului îl putea constitui pentru societatea sa comercială.

Potrivit declarațiilor învinuitei D.A., inculpatul B. R.V. i-a promis că se va interesa și îi va furniza informații privind următoarea licitație ce urma a fi demarată pentru serviciile de mentenanță pe Cluj-Arena, informații esențiale, de natură să-i confere un avantaj față de alți ofertanți și să-i faciliteze câștigarea licitației. Învinuita a arătat că, inculpatul B. R.V. i-a precizat că, suma ce va fi alocată lunar pentru aceste servicii se va ridica la aproximativ

20.000 euro. Cu prilejul aceluiași discuții, purtate în cursul lunii octombrie 2011, învinuita D.A. i-a oferit inculpatului suma de 20.000-25.000 euro, ofertă pe care acesta a acceptat-o, urmând ca, în schimb, să furnizeze învinuitei informații care ar fi dus la câștigarea de către SC G.F. unde era asociată inculpata, a viitoarei licitații.

Pentru a se dispune luarea măsurii arestării preventive a unei persoane trebuie să fie îndeplinite cumulativ cerințele art. 143 Cod procedură penală, ale art. 136 alin.1 lit.d și alin.8 Cod procedură penală și una din condițiile prevăzute de art. 148 lit. a-f Cod procedură penală.

Cu privire la solicitarea parchetului de a se dispune arestarea preventivă a inculpatului B. R.V. apărătorii aleși au arătat că aceasta este nefondată, la dosarul de urmărire penală neexistând probe și indicii de comitere a infracțiunii de către clientul lor, nu subzistă temeiul stipulat în art. 148 lit.f Cod procedură penală, iar pe de altă parte potrivit art. 136 Cod procedură penală scopul măsurilor preventive se poate realiza, nu neapărat prin măsuri privative de libertate, instanța fiind cea care, în funcție de datele concrete ale cauzei referitoare la fapta imputată și la elementele de circumstanțiere ale inculpatului, va opta pentru arestarea acestuia sau din contră, va dispune măsuri alternative la detenție, cum sunt cele privind obligarea de a nu părăsi localitatea sau țara vizate de art. 145 și art. 145¹ Cod procedură penală.

Apărătorii aleși ai inculpatului au învederat că dacă instanța va lua față de el măsura arestării preventive, s-ar încălca în speță, dreptul la un proces echitabil al acestuia reglementat de art. 6 din CEDO raportat la faptul că nu beneficiază de același tratament cu învinuita D.A. față de care prin Ordonanța DNA CLUJ din 31 octombrie 2011 s-a luat măsura obligării de a nu părăsi localitatea.

Curtea reține că în cauză există probe și indicii temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul B. R.V. este autorul infracțiunii de luare de mită descrisă mai sus, fiind întrunite astfel cerințele art. 143 Cod procedură penală.

Teza finală a textului suscitată, prevede condiția existenței probelor sau indiciilor temeinice, că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, proba fiind privită ca „un element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”.

Pentru a dispune arestarea unei persoane, organul judiciar este obligat să ofere un set minim de fapte și informații care să convingă un observator obiectiv (judecător) cu privire la existența indiciilor temeinice că s-a săvârșit o infracțiune. Acest aspect nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării (cauzele Brogan și Murray c/a Regatului Unit).

În prezenta cauză, probele administrate până în acest moment procesual creează cu suficientă putere rezonabilitatea comiterii de către inculpatul B. R.V. a infracțiunii pentru care este cercetat. Se cunoaște că, proclamând dreptul la libertate, scopul textelor din Codul de procedură penală român cât și cel al art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului este asigurarea că nici o persoană nu va fi lipsită de libertatea sa în mod arbitrar. (cauza Amuur c/a Franței).

Protejarea libertății individuale împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților nu trebuie să stânjenească însă eforturile autorităților judiciare în administrarea probelor, desfășurarea procesului în bune condiții.

Instanța europeană a afirmat adeseori în jurisprudența sa că orice privare de libertate trebuie să fie făcută în conformitate cu normele de fond și de procedură prevăzute de legislația națională, dar în același timp, trebuie să respecte scopul esențial al art.5: protejarea individului împotriva arbitrarului autorităților statale (C. Bârsan, Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Comentariu pe articole, vol.I Drepturi și Libertăți, București 2005).

Indiciul este un element care poate indica sau poate fi revelator asupra unui fapt sau asupra vinovăției celui care l-a comis. El conține o știință sau o cunoștință certă și directă asupra unui fapt, circumstanțe, situații, iar prin informația și revelația produsă de această știință dă o probă indirectă cu privire la existența infracțiunii și a vinovăției – proba indicială.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă.

Solicitarea parchetului de a se lua împotriva inculpatului B. R.V. măsura arestării preventive, este justificată prin prisma art.148 lit.f C.proc.pen.

Prin luarea acestei măsuri nu trebuie să se înțeleagă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Ori, suntem în prezența indiciilor temeinice atunci când din datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

În consecință, dacă prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art.63 C.proc.pen. ”orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”, în legătură cu termenul „indicii temeinice” ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare.

Indicii temeinice există atunci când din examinarea atentă a unor date existente în cauză, se desprinde în mod motivat, ce trebuie justificat, analizat, presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit cu adevărat o faptă ce ar atrage o sancțiune penală. Indiciile trebuie să fie un multiplu, cu surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități.

Raționamentul procurorului trebuie, în acest sens, să fie satisfăcător, convingător, să arate motivele pentru care măsura este necesară, iar lipsa unor elemente reale, raționale, cât de cât convingătoare, face ca măsura de arestare preventivă să fie ilegală.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede, la art.5, posibilitatea arestării sau reținerii persoanei în vederea aducerii ei în fața autorității competente „atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune”. În spiritul Convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale ar fi contrare prevederilor constituționale și dispozițiilor corespunzătoare privitoare la prezumția de nevinovăție, cuprinse în pactele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului.

Art.23 din Constituția României, republicată, prevede că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, iar reținerea sau arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

Raportând dispozițiile legale la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, constatăm că acestea transpun întocmai în dreptul intern prevederile art.5 paragraf 1 lit.c din Convenție, potrivit cărora o persoană poate fi lipsită de libertatea sa dacă a fost arestată sau reținută, în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, sau când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a o împiedica să săvârșescă o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

Probele și indiciile temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul B. R.V. a comis infracțiunea de luare de mită sunt următoarele: declarațiile învinuitei D.A. care a arătat că inculpatul, în cursul lunii octombrie 2011 a acceptat oferta acesteia privind remiterea sumei de 25.000 euro pentru ca, în virtutea funcției pe care o ocupă, să-i furnizeze informații esențiale pentru câștigarea licitației vizate. Cele susținute de învinuita D.A. în această fază a urmăririi penale, sunt probate cu conținutul convorbirilor telefonice interceptate și atașate dosarului de unde rezultă că, după ce inculpatul a acceptat primirea sumei de 25.000 euro, la

data de 26 octombrie 2011, chiar la solicitarea inculpatului B. R.V., învinuita D.A. i-a făcut o vizită la biroul său de la Consiliul Județean Cluj. După părăsirea biroului vicepreședintelui CJ Cluj, D.A. l-a contactat telefonic pe învinuitul A.B.M.- avocat în Baroul București, căruia i-a făcut cunoscut faptul că, „ i-a fost cerut acum urgent de către inculpat 10.000și că restul de 10-15.000 urmează să-i dea ulterior”.

În momentul în care învinuita D.A. i-a făcut cunoscut interlocutorului că nu are de unde să facă rost de bani în scurt timp, învinuitul A.B. s-a oferit să-i pună el la dispoziție.

După acest contact, învinuita D.A. l-a sunat din nou pe inculpatul B., căruia i-a confirmat că vineri 28 octombrie 2011 va trece pe la el pe la birou, ca să îi ducă „asigurările”. Inculpatul i-a replicat că nu se află în localitate vineri, părăsind municipiul Cluj-Napoca încă de joi 27 octombrie 2011, de la ora 14.⁰⁰.

În acest context, învinuita D.A. i-a promis inculpatului că îl va resuna. La scurt timp de la convorbirea cu inculpatul B., învinuita D. l-a contactat din nou telefonic pe învinuitul A.B.M. căruia i-a făcut cunoscută împrejurarea că are nevoie de bani și mai urgent deoarece „mâine la 14.00 pleacă”, cu referire la inculpatul B. R.V..

Legăturile susținute și apropiate dintre învinuții D.A. și A.B. au relevat faptul că ambii au încercat să găsească varianta optimă și sigură ca banii să ajungă la D.A., în condițiile în care avocatul A. domiciliază în București iar banii îi aparțineau acestuia.

Relevant în speță, este faptul că în discuțiile dintre D.A. și A.B. au fost excluse variantele de deplasare în vederea predării banilor, cu avionul, din motive de securitate, avocatul A. precizând că la controlul din aeroport se face scanare cu raze, iar banii vor fi depistați, cu trenul nu se impune din motive de durată mare în timp și nesiguranță iar prin virament bancar exista posibilitatea să se sesizeze Oficiul de Prevenire și Combatere a spălării banilor.

Probele atașate dosarului de urmărire penală demonstrează că învinuții au convenit ca D.A. și soțul acesteia D.R. să se deplaseze în aceeași după-masă de miercuri 26 octombrie 2011, la București pentru a se întâlni cu A.B.M., în vederea preluării banilor, urmărind totodată să se întoarcă în timp util în Cluj pentru a se întâlni cu inculpatul B., până la data comunicată de el că se află în Cluj-Napoca, respectiv până joi 27 octombrie 2011 la ora 14.00.

Din conținutul interceptărilor rezultă că la 26 octombrie 2011 la ora 17.⁰⁴ învinuita D.A. l-a contactat pe inculpatul B. căruia i-a comunicat că „mâine la ora 12.00 vin să aduc ... asigurarea”, iar acesta la rândul său i-a confirmat că o așteaptă, apreciind că „ a fost operativă” .

Lucrările și actele din dosarul de urmărire penală pun în evidență împrejurarea că învinuita D.A. nu a încheiat nici o poliță de asigurare pentru inculpatul B. R. sau la solicitarea acestuia. De altfel, atât în fața procurorului cât și în fața judecătorului inculpatul a arătat că nu aștepta de la învinuita D.A. nici o poliță de asigurare.

Din conținutul dosarului de urmărire penală rezultă că învinuita D.A. ajungând prea târziu în Cluj, inculpatul fiind pregătit pentru plecarea într-o vacanță în Austria, predarea banilor a fost amânată pentru 31 octombrie 2011, dată la care acesta a stabilit cu învinuita D. să se întâlnească la biroul său din cadrul CJ CLUJ, promițându-i că aspectele convenite referitoare la licitație nu vor suferi modificări.

Aceleași probe și indicii temeinice relevă faptul că la 31 octombrie 2011 inculpatul B. R. a primit de la învinuita D.A. suma de 43.000 lei, echivalent a 10.000 euro ca obiect al infracțiunii de corupție, fiind prins imediat după remiterea sumei de bani. După primirea banilor, activitate care a avut loc în autoturismul învinuitei D., inculpatul a urcat la apartamentul în care acesta locuiește ca reședință în ... și i-a ascuns în lada unei canapele, părăsind apartamentul cu intenția de a reveni la locul de muncă, fiind interpelat la ieșirea din bloc de echipa DNA Cluj. Cu ocazia percheziției acestui apartament a fost identificată suma de 43.000 lei primită la 31 octombrie 2011 de inculpatul B. de la învinuita D.A..

Alte probe și indicii temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul B. a comis infracțiunea de luare de mită se referă la declarațiile învinuitului D.R. care a învederat că, în cursul zilei de 26 octombrie 2011 a efectuat o deplasare urgentă la București împreună cu soția sa, care trebuia să intre în posesia unei sume de bani.

De asemenea, înregistrările convorbirilor telefonice interceptate în baza autorizațiilor date de către ... cu începere din data de ... conțin probe și indicii temeinice care relevă împrejurarea că la data de 26 octombrie 2011 inculpatul B. R. a pretins de la învinuita D.A. suma de 10.000 euro precum și faptul că acei bani reprezentau o parte din obiectul unei infracțiuni.

În consecință, sunt îndeplinite condițiile prev de art. 143 Cod procedură penală dar și cele prevăzute de art. 5 pct.1 lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în sensul existenței acelor motive verosimile de a bănuși că inculpatul a comis o infracțiune, care în jurisprudența CEDO (cazul Fox, Campbell și Hartley versus U.K.) au fost definite ca acele fapte și informații care ar indica unui observator obiectiv că persoana respectivă ar fi putut săvârși infracțiunea, iar această analiză trebuie făcută în raport cu toate circumstanțele cauzei.

În cauza McKay contra Regatului Unit din 3 octombrie 2006 CEDO a arătat că în prima fază a detenției provizorii, existența motivelor plauzibile de a crede că inculpatul este autorul faptelor reprezintă un motiv suficient pentru o plasare în detenție.

Probele care ar putea da naștere unei bănușeli legitime nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru a justifica o condamnare, a învederat Curtea Europeană în cauza O'Hara contra Regatului Unit din 16 noiembrie 2001.

Cu prilejul audierii sale de către judecător, inculpatul B. R.V. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de luare de mită, arătând că a primit suma de 43.000 lei de la învinuita D.A., cu titlu de împrumut și că singurele discuții pe care le-a avut cu aceasta au privit exclusiv încheierea acestei convenții civile. A învederat că la data de 26 octombrie 2011, când a avut loc o discuție în biroul său de la CJ CLUJ cu învinuita D.A., i-a comunicat acesteia că ar avea nevoie de obținerea unei sume de 50.000 RON cu titlu de împrumut, întrucât a demarat unele lucrări agricole pentru cultivarea, întreținerea unor terenuri, banii fiindu-i necesari pentru achiziționarea de sămânță și îngrășăminte chimice. Mai mult, a afirmat că la data de 31 octombrie 2011 trebuia să ramburseze la instituții de credit sume importante de bani, sens în care date fiind relațiile de amiciție cu învinuita D.A. din anul 2008, a considerat că poate apela la serviciile acesteia, în scopul obținerii împrumutului, pentru a rambursa datoriile la bancă la termenul scadent.

Inculpatul a respins orice acuzație legată de promisiunea oferirii unor informații obținute de el în virtutea funcției, referitoare la viitoarea licitație, având ca obiect serviciile de mentenanță pe Cluj-Arena. În acest sens, inculpatul a arătat judecătorului că nici măcar nu se punea problema demarării unei astfel de licitații, deoarece stadionul se afla în perioada de garanție oferită dată de constructor.

Curtea reține că apărarea formulată de inculpat este nesinceră deoarece, conduita și discuțiile telefonice purtate de acesta cu învinuita D.A. pun în evidență presupunerea rezonabilă că el a pretins remiterea, de urgență a sumei de 10.000 euro, bani de care avea nevoie la imediata plecare în minivacanța din Austria, din suma totală de 25.000 euro acceptată la începutul lunii octombrie 2011, cu ocazia oferirii acesteia de către învinuita D.A. și avocatul A.B.. Probele și indiciile temeinice ale cauzei demonstrează că inculpatul împreună cu învinuita D.A. au folosit un limbaj codificat pentru denumirea banilor, în cadrul conversațiilor telefonice ceea ce conduce la concluzia că sumele de bani constituiau obiectul unei tranzacții ilicite. Mai mult, la dosarul de urmărire penală nu este depusă, deoarece nici nu s-a încheiat o convenție civilă de împrumut, care să ateste persoanele între care s-a realizat înțelegerea, suma împrumutată, durata în timp și scadența, nefiind precizată nici moneda în care s-a perfectat tranzacția.

Împrejurarea că inculpatul nu-și asumă recunoașterea infracțiunii pentru care este cercetat **reprezintă o prezumție legală**, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

În consecință, prin admiterea propunerii parchetului vizând luarea măsurii arestării preventive, nu s-ar înlătura această prezumție, ci doar s-ar verifica condițiile limitative prevăzute de art.148 și următoarele din Codul de procedură penală, în raport de materialul probator administrat până în această fază a urmăririi penale.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

În legislația română motivele limitative pentru care o persoană poate fi privată de libertate se regăsesc în disp.art.148 C.proc.pen., iar în prezenta cauză, sunt incidente disp.art.148 lit. f C.proc.pen.

Sub aspectul condițiilor de admisibilitate a propunerii de arestare preventivă, se observă că măsura restrictivă de libertate poate fi luată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe certe că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Prima condiție Curtea o apreciază ca îndeplinită, întrucât infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 alin.1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, se sancționează cu o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare.

În ceea ce privește condiția pericolului concret pentru ordinea publică și aceasta este îndeplinită și rezultă din analiza probelor de la dosar, după cum urmează: inculpatul, în calitatea pe care a avut-o, de persoană obligată să vegheze la respectarea și aplicarea legii în instituțiile administrației publice, s-a folosit de funcția sa pentru a obține foloase materiale.

Starea de pericol pentru ordinea publică în cazul său presupune o rezonanță socială a unor fapte grave, atât în rândul comunității locale asupra căreia și-a exercitat influența negativă, dar și la nivelul întregii ordini sociale, într-un context în care imaginea instituțiilor statului este afectată de acuzațiile de corupție tot mai frecvente, în legătură cu care se așteaptă o reacție cât mai promptă și eficientă a organelor judiciare.

Astfel, în cazul de față, bănuiala vizând săvârșirea infracțiunii de luare de mită implicând un reprezentant al administrației publice, cu precădere prin natura relațiilor socio-profesionale afectate, face ca lăsarea în libertate a inculpatului B. R.să constituie un pericol pentru ordinea publică. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat, în cauza Letellier contra Franței, că, în circumstanțe excepționale, prin gravitatea lor deosebită și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot să suscite o tulburare socială de natură să justifice detenția înainte de proces, cel puțin pentru un timp.

În speța de față există bănuieli rezonabile că fapta pentru care este cercetat inculpatul B., constituia infracțiune la momentul în care s-a produs și al efectuării urmăririi penale (cauza Wloch contra Poloniei din 19 octombrie 2000).

Obstrucționarea justiției și pericolul de sustragere au constituit motive întemeiate de a refuza eliberarea unei persoane arestate preventiv, apreciate ca atare de CEDO în interpretarea art. 5 paragraf 3 din CEDO. De aceea, în situația de față, se impune o astfel de reacție a autorităților pentru a nu se crea și mai mult neîncrederea în capacitatea justiției de a lua măsurile necesare pentru prevenirea pericolului pentru ordinea publică, pentru crearea unui echilibru firesc și a unei stări de securitate socială.

Cu privire la condiția pericolului concret pentru ordinea publică pe care lăsarea în libertate a inculpatului B. R.V. o prezintă pentru opinia publică, s-a reținut îndeplinirea ei, motivat de gravitatea infracțiunii și modalitatea în care inculpatul a săvârșit pretinsele fapte ce demonstrează ignorarea deliberată a ordinii de drept și convingerea că legea trebuie folosită

doar ca instrument de înfrângere a acesteia, în realizarea unor scopuri personale, materiale, imediate.

S-a apreciat că inculpatul prin funcția avută a intrat în mediile sociale și economice care puteau să-i asigure siguranța și confortul propriu, serviciile pe care le oferea, ca și sumele mari de bani încasate demonstrând lipsa unor repere morale reale și disponibilitatea de a rezolva totul prin corupție, inculpatul având abilitatea de a disimula faptele pretins ilegale în fapte oneste, creând o imagine distorsionată a realității.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la fapte, adică natura și gravitatea infracțiunilor comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acestora, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșită de inculpat nu poate constitui temei pentru luarea măsurii arestării preventive. **O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și luarea de mită, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorilor constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.**

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive.

În prezenta speță, se constată că infracțiunea de care este acuzat inculpatul B. R. este în măsură să lezeze ordinea socială, respectul și încrederea de care angajații Consiliului Județean Cluj trebuie să se bucure în fața comunității și a cetățenilor, lipsa de respect și de încredere a populației în instituțiile statului cunoscând o creștere alarmantă pe fondul unor astfel de fapte.

În cauza Jose Gomes Pires Coelho contra Spaniei din 28 martie 2006 Curtea Europeană a arătat că pericolul pentru ordinea publică se poate aprecia și în raport de alte circumstanțe, cum ar fi de pildă caracterul celui vizat, moralitatea, domiciliul, profesia, legăturile familiale, aspecte care pot să confirme existența riscului de perturbare a anchetei sau să îl facă atât de redus încât să nu justifice detenția.

Dincolo de respectul de care s-a bucurat inculpatul B. în societate până în prezent, aspect demonstrat de încadrarea sa într-o muncă utilă, de împrejurarea că este căsătorit, având în întreținere un copil, de lipsa antecedentelor penale, Curtea apreciază că presupusa atitudine adoptată de inculpat pentru a-și atinge scopuri de ordin material și descrisă în considerentele încheierii denotă un caracter și o moralitate îndoielnice, în măsură să confirme pericolul periclitării anchetei și a ordinii publice prin lăsarea în libertate la acest moment procesual.

Tot în privința pericolului concret pentru ordinea publică, trebuie precizat că în dreptul național sunt prevăzute pedepse de peste 10 ani închisoare pentru infracțiunea de care este acuzat inculpatul, deci, prin gravitatea deosebită și prin reacția particulară a opiniei publice, faptele de natura celor reținute în sarcina inculpatului, sunt considerate că suscită o tulburare a societății, așa încât se justifică o detenție preventivă.

Aceste împrejurări sunt apreciate de către Curte ca fiind de natură a tulbura opinia publică și de a-i afecta grav încrederea într-un sistem real de valori, generând atitudini de neîncredere la adresa organelor statului chemate să protejeze ordinea socială, fiind întrunite cerințele art. 148 lit.f Cod procedură penală și impunându-se luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul B. R. V..

Curtea nu apreciază ca oportună luarea la acest moment procesual a altei măsuri preventive, mai puțin restrictive de libertate, în mod alternativ, cele prevăzute de art. 145 și

art. 145¹ Cod procedură penală întrucât în cauză urmează a fi efectuate investigații complexe pentru verificarea tuturor condițiilor în care a fost săvârșită pretinsa infracțiune de luare de mită, fiind posibilă și descoperirea de noi fapte, iar față de activitatea infracțională și modalitatea în care a acționat inculpatul, ținând seama de relațiile pe care și le-a creat în decursul anilor în mediul profesional face posibil ca lăsarea sa în libertate să îi descurajeze pe cei care au cunoștință despre acele fapte, în a oferi relațiile necesare organelor de anchetă.

Curtea consideră că în baza art. 136 Cod procedură penală, pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru o bună administrare a justiției, pentru a se împiedica sustragerea inculpatului de la urmărire penală, este oportună la acest moment procesual măsura arestării preventive, subzistând temeiurile invocate de procuror și reținute ca atare de către instanță.

Astfel de fapte, de care este bănuit inculpatul, săvârșite la un asemenea nivel, sunt de natură să creeze și să inducă opiniei publice convingerea că legea se oprește și nu are eficiență față de astfel de persoane care, prin statutul lor, ar trebui să asigure încrederea societății în modul în care mediul de afaceri și cel al administrației publice funcționează, astfel că, lăsarea în libertate a acestor persoane ar potența starea de neîncredere a opiniei publice, cu privire la modul în care organele judiciare aplică legea și protejează respectarea valorilor sociale care reglementează buna și corecta desfășurare a actului de justiție.

Curtea concluzionează că datele prezentate probează că, lăsarea în libertate a inculpatului B. R.V. prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, constatându-se îndeplinite cerințele art. 148 lit.f Cod procedură penală și apreciindu-se că se impune luarea măsurii arestării preventive față de susnumit, existând un interes în protejarea opiniei publice de riscul lăsării în libertate a inculpatului B. R.V., aplicarea altor măsuri nefiind suficientă.

Pentru considerentele prezentate, în baza art. 149 ind.1 alin.9 Cod procedură penală se va admite propunerea de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE – Serviciul Teritorial Cluj, privind pe inculpatul B. R.V. și în consecință:

În temeiul art. 148 lit.f și art. 136 alin.1 lit.d și alin.8 Cod procedură penală rap. la art. 143 Cod procedură penală se va dispune arestarea preventivă a inculpatului B. R.V., fiul ..., pe o durată de 29 zile, cu începere de la 1 noiembrie 2011 și până la 29 noiembrie 2011.

Se va dispune conform art.151 Cod procedură penală emiterea mandatului de arestare preventivă.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului, conform art. 192 pct.3 alin.3 Cod procedură penală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :**

În baza art 149 ind.1 alin.9 Cod procedură penală admite propunerea de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE – Serviciul Teritorial Cluj, privind pe inculpatul B. R.V. și în consecință:

În temeiul art. 148 lit.f și art. 136 alin.1 lit.d și alin.8 Cod procedură penală rap. la art. 143 Cod procedură penală dispune arestarea preventivă a inculpatului B. R.V., fiul lui ..., pe o durată de 29 zile, cu începere de la 1 noiembrie 2011 și până la 29 noiembrie 2011.

Dispune conform art.151 Cod procedură penală emiterea mandatului de arestare preventivă.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Cu drept de recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare.

Pronunțată în ședința publică din 1 noiembrie 2011, ora 21:²⁰ în prezența inculpatului.

PREȘEDINTE

GREFIER

PROCES-VERBAL

Cu ocazia pronunțării încheierii penale nr. 127 din 1 noiembrie 2011 prin care s-a dispus luarea măsurii arestului preventiv față de inculpatul B. R.V., acesta a arătat că înțelege să declare recurs.

PREȘEDINTE

GREFIER

Conform cu originalul din baza de date ECRIS.

ANONIMIZAT

Expert asistent Adrian Danila